spiritului de negaţie: Diavolul, ar fi fost român şi s-ar fi aflat în faţa scaunului dumnezeiesc de judecată, el nu ar fi putut opune niciodată poruncii lui Dumnezeu un: „*Non fiat*", un: „ba", un: „să nu fie"; el i-ar fi demonstrat mai curând lui Dumnezeu, că el vede lucrurile altfel şi mai bine decât el. Ceea ce nu l-ar fi făcut mai puţin diabolic şi nici mai puţin primejdios ispititor de putinţe.

E important de reţinut acest caracter luciferic şi nu satanic, al tăgadei româneşti, în forma ei absolută. Pentru că Satana singur e cel care zice: „ba", care luptă să desfacă voile lui Dumnezeu, care reprezintă deci un negator activ, existenţial; pe când Lucifer speculează numai asupra posibilităţilor, adică asupra însuşirilor şi a putinţelor de a fi, închise în firile lucrurilor.

Că aceasta e orientarea românească a minţii, când neagă, o dovedeşte şi faptul că negaţia pură şi simplă se poate conjuga, în româneşte, cu afirmaţia, în expresia „ba da", adăugarea împotrivirii accentuând, paradoxal, afirmaţia, în loc s-o tăgăduiască.

La fel, tăgăduirea negaţiei: „ba nu", nu o preface în afirmaţie, cum face în orice limbă iteraţia negaţiei; ci tăgada rămâne opoziţie